

Arrest

nr. 143 569 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 16 november 1992 in de Armeense hoofdstad Jerevan, waar u ook woonde.

In 2008 kwam u als minderjarige samen met uw gezin naar België omwille van de problemen van uw vader, K.(...) K.(...) (O.V. X). De asielaanvraag van uw ouders werd in 2011 echter afgesloten met een negatieve beslissing en in december 2013 werd uw vader na een inval door de politie naar Armenië gerepatriëerd. Zelf was u op het moment van de inval op het werk en ook uw moeder en zus waren thuis niet aanwezig, waardoor jullie aan een repatriëring ontsnapten. De problemen van uw vader in Armenië waren echter nog steeds niet opgelost. Uw vader vluchtte daarom opnieuw weg uit Armenië en ging naar Frankrijk, waar hij een asielaanvraag indiende. Daarna kwam hij terug naar België om u op te

pikken en vervolgens samen opnieuw naar Frankrijk te gaan. Onderweg werden jullie op de autosnelweg echter door de politie onderschept.

Op 23 december 2014 diende u daarom zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U haalde aan te vrezen bij terugkeer naar Armenië in de gevangenis terecht te komen omdat u uw dienstplicht niet heeft vervuld. Na het uitzitten van uw gevangenisstraf zou u naar het leger worden gestuurd om uw dienstplicht alsnog te vervullen. Na uw opleiding in het leger zou u bovendien moeten strijden in Nagorni-Karabach, waar u waarschijnlijk om het leven zou komen. Daarnaast gaf u aan dat u riskeerde dat de mensen met wie uw vader problemen heeft bij u zouden komen informeren naar uw vader. Tot slot haalde u ook aan dat u in Armenië niets of niemand meer had om naar terug te keren. Het Commissariaat-generaal sloot op 29 januari 2015 uw asielaanvraag af met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 24 februari 2015 deze weigeringsbeslissing. U ging hiertegen niet in cassatieberoep.

Op 3 april 2015, een dag voor uw voorziene repatriëring naar Armenië, diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart dat u graag zou willen dat uw asielaanvraag door Frankrijk wordt overgenomen. Uw problemen hebben met uw vader te maken. U verwijst naar uw advocaat om deze problemen uit te leggen. Uw vader had in Frankrijk een asielaanvraag ingediend die daar hangende is. U vreest bij terugkeer voor uw leven en een gevangenisstraf.

Ter staving van uw huidige, tweede asielaanvraag legde u geen enkel document neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op een motief dat u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk de problemen van uw vader (DVZ 2e AA schriftelijke vragenlijst, pt. 1.1, 1.2, 1.3, 7).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw toen ingeroepen vrees naar aanleiding van de mogelijke uitoefening van uw dienstplicht in Armenië als ongegrond werd beschouwd (zo werd geoordeeld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming en nergens uit uw verklaringen bleek dat er sprake zou zijn van een ernstige discriminatoire behandeling indien u bestraft zou worden voor het ontduiken van uw dienstplicht). Wat de problemen van uw vader betreft, werden deze in het kader van zijn asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden en werd in het kader van uw vorige asielaanvraag geoordeeld dat u door middel van uw verklaringen geen ander licht wierp op deze beslissing en beoordeling. Indien toch enig geloof aan de problemen van uw vader zou kunnen worden gehecht, werd geoordeeld dat het loutere feit dat men bij u zou informeren naar uw vader hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig was om in uw hoofde te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ten slotte werd geoordeeld dat het gegeven dat u in Armenië niets of niemand meer had om naar terug te keren, u het Armeens niet volledig machtig bent en u niet zonder uw ouders wilde leven, een motief betrof dat niet onder de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet viel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing en u ging hiertegen niet in cassatieberoep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag géén bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar een asielmotief dat u in het verleden hebt uiteengezet [uw problemen houden verband

met uw vader die in Frankrijk een asielprocedure heeft lopen - DVZ 2e AA schriftelijke verklaring, pt 1.1, 1.2, 7]. Er moet echter worden beklemtoond dat deze problemen in het kader van uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal in eerste instantie ongeloofwaardig werden bevonden en dat mijn vorige beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het opvallend is dat u, betreffende de problemen van uw vader, verwijst naar uw advocaat om de problemen uit te leggen. U blijft bijgevolg nog steeds onwetend over deze problemen. Redelijkerwijs kan verwacht worden, als u vraagt uw asielprocedure door de Franse asielinstanties te laten overnemen omdat uw problemen gelinkt zijn aan deze van uw vader, dat u de problemen van uw vader zelf naar voor kan brengen tijdens uw asielaanvraag, temeer daar u tijdens uw vorige asielaanvraag werd gewezen op uw frappante onwetendheid betreffende deze problemen, wat de geloofwaardigheid ervan niet ten goede kwam (CGVS 22/01/2015, p. 7, 12).

De loutere verklaring dat u vreest voor uw leven en een gevangenisstraf, zonder hierbij concrete elementen aan te brengen, doet geen afbreuk aan de beoordeling van uw eerste asielaanvraag die ongegrond en wat de problemen van uw vader betreft, ongeloofwaardig werd bevonden. Deze verklaring is dan ook geenszins voldoende om te kunnen spreken van een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures alle werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Uw verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/03/2015, evenals uw verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 15/10/2013 en 17/03/2015.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 april 2015 “*strekken tot annulatie*” (sic) in een eerste middel de schending aan (zie p. 6) van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 8) zijn verklaring dat zijn vader asiel heeft gevraagd in Frankrijk, dat deze procedure nog lopende is en dat hij wenst dat zijn dossier wordt overgenomen door de Franse Staat “*een nieuw gegeven op zich betekent*”. Hij herhaalt dat hij zijn vluchtverhaal wenst aan te sluiten bij dat van zijn vader zodat het ook past om zijn vluchtverhaal te toetsen aan dat van zijn vader.

Hij stelt dat de commissaris-generaal een onafhankelijke asieladministratie is die een tegenpool heeft in ieder ander land van de Europese Unie en aldaar op eerste verzoek kan nakijken of verzoeker de waarheid spreekt en of er effectief een procedure lopende is in Frankrijk.

Hij vervolgt dat (zie p. 8) “*een beetje diligente administratie de nodige verificatie zou hebben gedaan van de verklaringen van vertoger in plaats van te trachten met alle geweld aan te tonen dat de asielaanvraag niet ontvankelijk of ongegrond zou moeten worden verklaard omdat vertoger in gebreke zou blijven het integrale vluchtverhaal van zijn vader uit de doeken te doen*” en “*Dat van een diligente administratie zoals de verwerende partij mag verwacht worden dat zij een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag zou nemen en niet een kringredering organiseert zonder inhoudelijk te kijken naar zelfs maar het bestaan van een asioldossier van de vader van vertoger in Frankrijk*”.

Hij besluit dat hier de commissaris-generaalvolledig in gebreke blijft het één en het ander na te kijken en slechts afgaat op de administratieve stukken die zich in het dossier bevinden waarin niets terug te vinden is aangaande het asielverzoek van zijn vader in Frankrijk.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 9) in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de schending van voormeld artikel 48/3 (zie p. 9) voert verzoeker dat hij verklaarde dat hij en zijn familie in Armenië blootstaan aan daden van vervolging.

Hij herhaalt zijn wens dat zijn asielprocedure zou worden overgenomen door de Franse Staat. Hij laat gelden dat de commissaris-generaal perfect weet dat de procedure van zijn vader nog steeds lopende is in Frankrijk en dat de Belgische asieladministratie niet vermag zijn verzoek te verwerpen zonder zijn verklaring te toetsen aan deze van zijn vader.

Hij herhaalt dat het passend zou zijn dat zijn dossier zou worden overgedragen aan de Franse autoriteiten; minstens moet de Belgische asieladministratie volgens hem het verzoek richten aan de Franse overheid om al dan niet het dossier over te nemen binnen het kader van de Dublin-overeenkomst.

Hij vervolgt dat het ook interessant zou zijn kennis te nemen van de inhoud van het Franse dossier wat betreft zijn vader gezien hiernaar uitdrukkelijk wordt verwezen in zijn asielprocedure.

Hij citeert de tekst van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Hij wijst erop dat zijn verklaringen gelijklopend, gelijklopend en inhoudelijk coherent zijn en onderschreven worden door de neergelegde stukken; hij herhaalt dat (zie p. 11) “*vaststaat dat zijn vader zich nog steeds bevindt in een schorsende procedure in Frankrijk*”.

Hij herhaalt dat “*het dan ook past wanneer vertoger verwijst naar de problemen die zijn familie zou kennen in Armenië en dat het dossier volledig werd samengesteld in Frankrijk en dat zijn dossier dan ook zou worden overgenomen door de Franse overheid voor behandeling*”.

Hij besluit dat de weigering van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, ten onrechte werd genomen en hij als vluchteling moet worden erkend, minstens dat zijn dossier aan de Franse overheid dient te worden overgedragen.

Wat betreft de schending van voormeld artikel 48/4 (zie p. 12) voert verzoeker aan dat minstens dient te worden aangenomen dat van zodra hij zou worden teruggestuurd naar Armenië hij zijn legerdienst zal moeten vervullen en dat hij zich onmiddellijk zal moeten verantwoorden in Armenië omdat hij in het buitenland bescherming heeft gevraagd tegen zijn eigen overheid.

Hij verklaart dat hij zal worden opgesloten in de gevangenis en zal worden gestraft om vervolgens na zijn bestraffing zijn legerdienst te moeten vervullen.

Hij wijst erop dat er een gewapend conflict heerst tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij hij zal worden ingezet voor grensbewaking of dreigt te worden ingezet in een binnenlands gewapend conflict.

Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij laat gelden dat (zie p. 12) *“zijn problemen niet zo banaal zijn als ze lijken”* (sic) en herhaalt dat hij terugkoppelt naar het asielverhaal van zijn vader.

Verzoeker voert in een derde middel (zie p. 13) de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, en de schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat de motivering van de commissaris-generaal zich beperkt tot een kringredenering dat de vraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of om de subsidiaire beschermingsstatus moet worden afgewezen (zie p. 14) *“omdat het eerder asielverzoek werd afgewezen en het gezag van het rechterlijk gewijsde van het arrest van de Raad absoluut zou zijn”* (sic).

Hij benadrukt dat hij heeft gevraagd omdat zijn asielrelaas steunt op dat van zijn vader, om zijn dossier over te dragen aan de Franse overheid maar dat dit werd geweigerd en een kringredenering wordt georganiseerd waarbij vastgesteld dient te worden dat de commissaris-generaal (zie p. 14) weigert de meervoudige asielaanvraag zelfs maar in overweging te nemen.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 15) de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schrijven van 7 april 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken houdende verzoek zijn dossier over te maken aan de Franse asielinstanties.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep van verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen door de commissaris-generaal op 9 april 2015 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidige -tweede- asielaanvraag in België ingediend op 3 april 2015, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij, als meerderjarige, reeds bij zijn -eerste- asielaanvraag op 23 december 2014 had aangebracht, met name de problemen van zijn vader en de vrees dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zijnde Armenië, in de gevangenis zal terechtkomen als straf omdat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld en hij na het uitzitten van de gevangenisstraf, deze alsnog zal moeten vervullen.

Op 29 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lastens verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat:

(i) verzoekers asielaanvraag wat betreft zijn vrees naar aanleiding van de dienstplicht in Armenië, als laattijdig dient te worden beschouwd;

(ii) het aan een Staat toekomt om de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming en nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er in zijn geval sprake zou zijn van een ernstige discriminatoire behandeling indien hij bestraft zou worden voor het ontduiken van zijn dienstplicht;

(iii) wat de problemen van zijn vader betreft, deze in het kader van diens asielaanvraag, ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker geen enkel element aanbrengt dat een ander licht werpt op deze beslissing en bovendien het loutere feit dat men bij verzoeker zou informeren naar zijn vader hoe dan ook onvoldoende is om in zijnen hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te besluiten;

(iv) dat het gegeven dat verzoeker in Armenië niemand heeft om naar terug te keren aangezien de meeste van zijn familieleden in België verblijven, dat het feit dat hij sinds zijn 15de in België verblijft en dat hij de Armeense taal niet volledig machtig is, van louter socio-economische aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad bevestigde deze beslissing van de commissaris-generaal op 24 februari 2015 in zijn arrest nr. 139 302.

Verzoeker diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag geen enkel document neerlegt.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot in overwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar een asielmotief dat hij eerder heeft uiteengezet, met name dat zijn problemen verband houden met zijn vader die in Frankrijk een asielprocedure heeft lopen;

(ii) de loutere verklaring dat hij vreest voor zijn leven en een gevangenisstraf, zonder hierbij concrete elementen aan te brengen, geen afbreuk doet aan de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag die ongegrond en wat de problemen van zijn vader betreft, ongeloofwaardig werd bevonden.

Op de vraag van verzoeker dat de Belgische asielinstanties het verzoek zouden richten aan de Franse overheid om al dan niet zijn asioldossier over te nemen binnen het kader van de Dublin-overeenkomst, kan in onderhavige procedure niet worden ingegaan.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het interessant zou zijn kennis te nemen van de inhoud van het Franse asioldossier van zijn vader, gezien hiernaar uitdrukkelijk wordt verwezen in onderhavige asielprocedure, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Zijn verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat hij *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht, is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van het asioldossier van verzoekers vader aan de Franse autoriteiten.

In de mate verzoeker volhardt in de problemen van zijn vader, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 139 302 van 24 februari 2015 waarin hieromtrent het volgende geoordeeld werd: *“Zo geeft verzoeker aan dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, doch hij gaat er hierbij aan voorbij dat, wat de problemen van zijn vader betreffen, deze bij 's Raads arrest nr. 60 231 van 26 april 2011 ongeloofwaardig werden bevonden.*

Verzoeker brengt niet alleen geen nieuwe documenten bij die de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen, maar ook doorheen zijn verklaringen haalde verzoeker geen enkel element aan dat een ander licht werpt op deze beoordeling. Bovendien dient er te worden op gewezen dat indien deze problemen toch geloofwaardig zouden zijn, quod non, de door verzoeker ingeroepen vrees onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden bestempeld. Immers, het loutere feit dat men bij verzoeker zou informeren naar zijn vader is hoe dan ook onvoldoende om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.”

Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees dat hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in de gevangenis zal belanden gezien hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld en hij na het uitzitten van de gevangenisstraf alsnog zijn dienstplicht zal moeten vervullen, wijst de Raad erop dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is vermits het betrekking heeft op de beslissing van 29 januari 2015 van de commissaris-generaal.

De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn voormeld arrest van 24 februari 2015 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing. Het dient te worden beklemtoond dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, wat *in casu* evenwel niet het geval is.

Immers het louter volharden door verzoeker in de problemen van zijn vader, zijn vraag tot overname van zijn dossier door Frankrijk en de loutere verklaring dat hij vreest voor zijn leven en een gevangenisstraf, riskeert zonder hierbij concrete elementen bij te brengen, doen geen afbreuk aan de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag die ongegrond en, wat de problemen van zijn vader betreft, ongeloofwaardig werd bevonden.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

“Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures alle werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Uw verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/03/2015, evenals uw verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 15/10/2013 en 17/03/2015.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE